

Kázání Bystřička, Růžďka 27.10.2024 **Touha po věčnosti** (vstup 191)

Introit: **Hospodine, toužím po tvé spáse, tvůj Zákon je pro mne potěšením. Kéž má duše žije a může tě chválit; kéž mi pomáhají tvoje soudy. (Žalm 119, 174-175)**

Píseň 187

Modlitba

Čtení: Lukáš 19, 1-10

Píseň 275

Text kázání: Římanům 8, 18-25

Milí přátelé, bratři a sestry,

chtěl bych dnes mluvit o **touze**. Chtěl bych ale mluvit o tužbách, které jsou pro život zdravé a důležité. Nechci mluvit o touhách, které nás mohou přivést na scesti. Jakou roli v našich životech tedy hrají naše dobré a zdravé touhy? Jsou motivací, hnací silou dosáhnout toho, po čem toužím? Anebo zůstává naše touha nenaplněná? Výstižně to popisuje Přísloví 13,4: **Lenoch jen touží a ničeho nedosáhne, kdežto pilní se nasytí tukem**. Zůstáváš tedy jen lenochem, donekonečna toužícím snílkem, anebo abys naplnil své touhy, tak proto konáš patřičné kroky?

A jaké jsou vlastně tvoje touhy? Po čem toužíš? A co je tvá největší touha? A jaké kroky jsi pro tu svou touhu už udělal? Někdo touží po tom být dobrým hudebníkem, tak musí pilně cvičit. Jiný touží po tom být učitelem, vědcem, kazatelem. Aby jím mohl být, musí se dobře učit. To platí samozřejmě i pro řemesla. Nikdo se nestane dobrým zedníkem, elektrikářem, tesařem jen na lusknutí prstu. Musí se jim vyučit. Jiný touží po tom být dobrým sportovcem. Aby se jím skutečně stal, musí hodně trénovat a mnohého se zříci. A tak bychom mohli pokračovat. A když se muž zamiluje do ženy, tak se musí snažit dělat takové kroky, aby ji získal. Pokud miluje jen tajně, platonicky, aniž ona to ví, jak se o jeho lásce má dozvědět?

Já dnes chci ale, milí přátelé především mluvit o jedné touze, kterou mají všichni lidi společnou. Víte, jaká to je? Touha být milován? Touha nebýt sám? Ty do toho jistě taky patříš. I když někdo třeba touží po tom být sám. Nicméně v knize Kazatel máme popis touhy, kterou má v sobě každý člověk: **Bůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti...** Dneska je jistě mnoho lidí, kteří se o věčnost nezajímají, neboť chtějí žít tady a teď a užívat si všeho, co jejich oči vidí a po čem jejich zvrácené srdce touží. Ovšem do jistého okamžiku. Když jim umře někdo blízký, nebo když sami pocítí, že na ně doléhá stáří, nebo když na ně samotné začne sahat těžká nemoc a smrt. Tehdy se v nich začne probouzet touha po věčnosti. Ta touha, kterou do každého srdce vložil Bůh.

Jenomže jak už jsme říkali, toužit neznamená, že to budu mít, pokud proto sám něco neudělám. Asi ten největší příklad naplněné touhy můžeme vidět přímo u Boha. Bůh má veliké srdce a také touží. Bůh dokonce **žárlivě touží po duchu, kterého do nás vložil**. A taky **chce, aby všichni lidé došli spásy**. A co pro naplnění této své touhy udělal? Stal se pro nás člověkem a dobrovolně a z lásky zemřel na kříži místo nás. Kristus svým utrpením vybojoval pro mne a pro tebe věčný život. Víc už udělat nemohl. On ty patřičné kroky k naplnění své touhy už udělal. Teď je tady ale ta touha člověka po věčnosti. Co je potřeba, aby byla naplněná? Stačí jenom toužit a tím získáme věčnost? Nikoliv! I zde ze strany člověka je potřeba učinit jisté kroky. Jaké to jsou kroky?

1) Uvěřit, že Ježíš zemřel i za mé hříchy a svým vzkříšením i mne probudil k životu s Bohem. 2) Činit pokání, tzn. obrátit se ze zlých cest na cestu pravdy. Zříci se zlých věcí a přijmout Boží odpuštění.

3) Učinit Pána Ježíše nejen svým Spasitelem, ale také Pánem. Tzn. odevzdat mu svůj život se vším, co mám a následovat Ho Jeho cestou.

Takovým názorným příkladem člověka, který toužil po odpuštění, po přijetí, po lásce a po spáse, je příběh **vrchního celníka a velkého boháče Zachea**. Četli jsme o něm, že **toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je**. Jelikož byl ale malé postavy, tak vlastně narazil na velkou překážku. Až půjde Ježíš kolem, tak na Něho neuvidí v tom velkém davu. Ovšem jeho touha byla veliká. Byla hnacím motorem tuto překážku překonat. Hledat a najít řešení. Nabízela se **strom moruše**. Víme, že na něj vylezl a tak Ježíše spatřil. Musíme si ale uvědomit, že vlastně musel překonat ještě další překážky. A tou byla jeho pýcha a ostych. On moc dobře věděl, že když ho tam druzí lidé uvidí, že se mu vysmějí a že jim budou opovrhovat. Neboť on byl ten, který na těchto lidech vybíral lichvářské clo. Lidé ho vnímali jako zloděje, jako toho, kdo si v žádném případě nezaslouží Boží přízeň. Ovšem Zacheova touha udělat něco se svým špatným životem a setkat se s Ježíšem byla silnější. Ježíš Ho uviděl, a vyjádřil mu touhu, že chce ten den **povečeret u něho doma**. A on Ježíše do svého domu **s radostí přijal**. A poslední důležitý krok, který Zacheus udělal, bylo jeho pokání. Obrat ze špatných cest: „**Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.**“ To je pravé pokání. Ne takové, že by řekl, odpust'

mi, ovšem zítra to půjdu udělat znovu. To není pokání, to je pokrytectví. Zacheovo pokání pak přineslo dobré ovoce. A jakou slyšel po tomto svém odhodlání, po tomto pokání od Ježíše odpověď? „**Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.**“

Milí přátelé, Pán Ježíš přišel do tohoto světa, aby hledal a spasil, co zahynulo. Zacheus nejprve toužil po bohatství, po penězích, po tom, jak co nejvíce lidí obrat a žít na jejich úkor. To byly touhy, které ho vedly vlastně k duchovní smrti. Tak jak byl, tak nebyl zachráněn. Až našel Spasitele. A setkání s Ježíšem změnilo jeho srdce a on pak činil kroky a změnil celý svůj život. Nechtěl jsem mluvit o nezdravých nebo hříšných tužbách, ale zeptám se tebe a sebe. Máme i my takové nezdravé touhy? Jistěže máme. Ovšem řídíme se jimi? Nejsou to touhy, které jdou proti Božím přikázáním? Proti Duchu svatému? Pokud se řídíme takovými tužbami, pak se od Boha vzdalujeme a z Božího pohledu jsme vlastně zahynuli!

Apoštol Pavel v listu Římanům mluví o tom, že **celé tvorstvo bylo vydáno marnosti**. Marnosti takových tužeb. Ty totiž způsobují **otroctví zániku**. Vedou k smrti. A když se podíváme na dnešní svět, tak musíme dát za pravdu i apoštolu Petrovi, který nás vyzývá, **abychom unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha**. Svět se, milí přátelé, nezměnil. Stále pokračuje ve své cestě od desíti k pěti. Dopředu ho neposune ani technický pokrok, ani všelijak vylepšené podmínky. Přestože na mnohé nemoci dokážeme vyrobit lék, tak se stejně objevují nemoci nové a na smrt jsme stejně krátkí. Ovšem největší nemocí je lidské zvrácené srdce. Srdce, které nenávidí, které se chce hádat, válčit, zabíjet, je sobecké, touží po bohatství, po smilstvu, po nevěře, to všechno je marnost a zbytečné utrpení. Takové srdce je vlastně mrtvé smrtí věčnou. Ale přesto všechno, **Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo**. Každý tedy má šanci k novému životu, jen je třeba jí chytit za pačesy.

Jaká je tedy tvá největší touha? Jestliže jí máš podobnou jako žalmista z úvodu, pak máš naději. On se modlil: **Hospodine, toužím po tvé spáse... Kéž má duše žije a může tě chválit!** Modlitba je tedy jistě velmi dobrý první krok k naplnění takové touhy. Ovšem tím druhým krokem je potřeba jít, hledat a uvidět Ježíše. Každý máme jiné překážky, někdo je má podobné Zacheovi, jiný řekne, nemám čas, další má pak svou hlavu a myslí si, že nic zlého neprovedl a tak ho Ježíš přece po smrti přijme. To je velký omyl. Kristus je má spása. Spasení a Kristus je tentýž pojem. A spása není nikdy jinde, ani v mých domněnkách, ale pouze v Kristu Ježíši. Je tedy potřeba překonat překážky své pýchy, studu, svého strachu, a setkat se s živým Kristem. Víme, že Ho nejpravděpodobněji neuvídíme fyzicky, ale potřebujeme otevřít svůj vnitřní zrak. Pavel mluví o tom, že **jme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal?** Vidíš tu naději v Kristu Ježíši? Pokud ano, pak si musíš být jist svého spasení. Pak je tvá touha po spáse naplňována. Pokud máš ale pochybnosti, pak je potřeba dělat ty kroky. Hledat a jít za Ježíšem. A další krok také opustit cesty zlé a jít za touhou po Bohu a jeho království.

Milí přátelé, **celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů**, jak píše Pavel. A ačkoliv **celé tvorstvo bylo vydáno marnosti, tak přesto trvá naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích**. Avšak je potřeba k tomu činit patřičné kroky. Jak je důležité patřit Ježíši. Jak je důležité se Mu odevzdat a následovat Ho. Pokud tak činíme, pak můžeme směle s Pavlem prohlásit, **že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena**. Kéž nám tato slova jsou pomocí, když sami sténáme a toužebně očekáváme přijetí za Boží syny a dcery do věčného Božího království. Kéž těmito slovy můžeme ale také potěšit ty, kteří už vše vidí černě. Ačkoliv to se světem jde z kopce, tak přesto Ho můžeme ještě měnit. Můžeme přinášet naději Kristova evangelia tam, kde už naděje není. A sám Pán nás pověřuje, abychom tak jako On šli a hledali to, co zahynulo. Zvěstovali ostatním odpuštění v Kristu Ježíši. Mimochodem i tím, že sami budeme odpouštět těm, co nám ublížili. Amen. Modlitba píseň 407

Slovo poslán: Čeho se leká svévolník, to na něj přijde, kdežto touha spravedlivých se splní.

(Př 10, 24)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 411